

РЕШЕНИЕ

№ 28318

гр. София, 27.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 11.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **10366** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 121, ал. 1, т. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Р. Д. Д., чрез адвокат П. В. с адрес за призоваване: [населено място], [улица], Интерюс срещу Заповед № 1875 от 16.09.2023 г. на Изпълнителния Директор на Държавен Фонд „Земеделие“, с която прекратено служебното правоотношение на оспорващия на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна. Излагат се конкретни съображения, затова, че в случая чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл не е приложен правилно, с оглед на смисъла и значението му. Не са налице фактическите обстоятелства, водещи до възникването на обективна невъзможност за изпълнение на служебни задължения. В оспорената заповед не е посочено в какво точно се състои обективната невъзможност за изпълнение на служебните задължения от страна на Д.. Инвокирани са доводи, че според константната практика на Върховния административен съд, за да е налице обективна невъзможност е необходимо, причините, които са я породили, да са непреодолими и за двете страни в правоотношението и да са неподвластни на волята им. Т.е. следва да е налице промяна в обстоятелствата, обусловили възникването на служебното правоотношение, която е възникнала въпреки и независимо от волята на страните. Според оспорващия в случая не е налице такава промяна, която да е довела до обективна невъзможност за изпълнение на служебните му задължения. Твърди се, че Р. Д. е отговорял на всички изисквания за заемане на длъжността „старши експерт“ в

процесната администрация, съгласно Класификатора на длъжностите в администрацията. Той притежава образователно-квалификационна степен „магистър” и има необходимия стаж и професионален опит.

По време на проведеното по делото открито заседание, оспорващият не се явява. Пълномощникът му адвокат В. поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът по оспорването, в лицето на Изпълнителния Директор на Държавен фонд „Земеделие” не се явява. От пълномощника му юрисконсулт П. са представени писмени бележки, в които жалбата се оспорва. Счита, че заповедта е законосъобразно издадена в съответствие с материално-правни разпоредби и целта на закона. Претендира при отхвърляне на жалбата, присъждане на юрисконсултско възнаграждение, а алтернативно прави възражение за прекомерност на заплатеното от оспорващия адвокатско възнаграждение.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на ответника и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че със Заповед № 685/13.10.2022 г. на Изпълнителния Директор на Държавен фонд „Земеделие”, Р. Д. Д. е преназначен от длъжност „младши експерт” с ранг III младши, длъжностно ниво 11 по Класификатора на длъжностите в администрацията, в Дирекция „Договориране по ПМРСР”, отдел „Договаряне и подбор на проекти”, на длъжност „старши експерт” с ранг III младши, длъжностно ниво 8 по Класификатора на длъжностите в администрацията, в Дирекция „Договориране по ПМРСР”, отдел „Прилагане на стратегии за водено от общностите местно развитие”, за неопределено време.

Със Заповед № 1875 от 16.09.2023 г. на Изпълнителния Директор на Държавен Фонд „Земеделие“ е прекратено служебното правоотношение на оспорващия на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. В административния акт, като фактическа предпоставка за прекратяване на правоотношението е посочено, че държавният служител е в обективна невъзможност да изпълнява служебните си задължения.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е изпратена на Р. Д. чрез пощенски оператор и е получена от него на 30.09.2024 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 03.10.2024 г. (вх. № 27589), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, засягащ негови права и законни интереси и следователно подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспорения акт, административният орган е приел, че по отношение на Р. Д. са налице чл. 105, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, а именно, че по отношение на него е налице обективна невъзможност да изпълнява служебните си задължения.

Съгласно разпоредбата на чл. 169, ал. 1 от АПК, при проверката на оспорения административен акт, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните

доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. По силата на чл. 10, т. 9 от Устройствения правилник на Държавен фонд „Земеделие”, Изпълнителният директор упражнява функциите на орган по назначаването по отношение на държавните служители и на работодател по отношение на служителите, работещи по трудово правоотношение, в администрацията на фонда.

Заповед № 1875 от 16.09.2023 г. на Изпълнителния Директор на Държавен Фонд „Земеделие” е издадена в предвидената от закона писмена форма и съдържа изискванията се съгласно чл. 108, ал. 1, изр. първо от ЗДСл реквизити – правното основание за прекратяване - чл. 107, ал. 1, т. 5, заеманата от държавния служител длъжност, начина на оформянето на служебната му книжка и придобития от него ранг.

Настоящият съдебен състав намира, че въпреки изричното указание, дадено на ответника с определението за насрочване да делото, да предостави по делото писмена информация и документи, от които да е видно в какво се изразява обективната невъзможност за държавния служител да изпълнява задълженията си, защото такава информация не се съдържа по преписката, до даване ход на устните състезания, ответникът не е изпълнил това свое задължение. Последното е в пряка връзка с тежестта на доказването в административния процес, съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК - административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му.

Прекратяването на служебното правоотношение при условията на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл изисква осъществяването на три кумулативни предпоставки – 1. Да е налице нова фактическа обстановка; 2. Същата да води до невъзможност служителя да изпълнява задълженията си по длъжностна характеристика и 3. Причините за тази невъзможност да не зависят от волята на страните в правоотношението, т. е. обективната невъзможност следва да е породена от причини, за настъпването на които нито една от страните по правоотношението не е съдействала в една или друга степен. Тази обективна невъзможност на държавния служител да изпълнява задълженията си (извън случаите на здравословни причини), трябва да е възникнала по време на служебното правоотношение и да не е обусловена от действия на страните в служебното правоотношение (Решение № 11911 от 04.12.2023 г. по адм. д. № 8019/2023 г. на ВАС, Второ отделение).

В разглеждания казус, нито една от изброените предпоставки не беше установена. По преписката не се съдържат каквито и да е било данни за възникнала нова фактическа обстановка, водеща до невъзможност служителя да изпълнява задълженията си по длъжностна характеристика. След като не са налице първите две предпоставки, третата предпоставка е невъзможно да възникне самостоятелно.

От направените разсъждения следва единствено възможния извод - оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, но при несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

По отношение на направените разноси, оспорващият, чрез пълномощника си е поискал такива, поради което съдът дължи присъждането им. Съдът не намира за основателно направеното възражение за прекомерност на платеното адвокатско

възнаграждение. Съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв., т.е. в случая възнаграждение в размер на 1300 лв. не може да се счита за прекомерно.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. Д. Д., чрез адвокат П. В. Заповед № 1875 от 16.09.2023 г. на Изпълнителния Директор на Държавен Фонд „Земеделие“, с която прекратено служебното правоотношение на оспорващия на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ да заплати на Р. Д. Д. с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 143, ал. 1 от АПК сумата от 1300 (хиляда и триста) лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния Административен Съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му от страните.